

Vojtech
Beniczky

Stopy v snehu

SLOVENSKÉ
KRIMI

MARENČIN PT

stopy v snehu

Vojtech Beniczky

**stopy
v snehu**

MARENČIN PT

Copyright © Vojtech Beniczky, 2020
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2020
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2020
Design © Marta Blehová, 2020
859. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0711-5 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0712-2 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0713-9 (ePub)

Ulice za oknom rušnej krčmy sa ponorili do tmy. Pri stoloch z masívneho dreva sedeli prevažne muži. Celkom vzadu, čo možno najďalej od vchodu a prichádzajúcich hostí, si neoholený tridsiatnik usrkával z piva. Neprítomným pohľadom hľadel pred seba. Prítomno bolo neznesiteľné. Vždy, keď si ho pripomenul, tisli sa mu do očí slzy. V priebehu jedinej zimy stratil všetko, čo mal. Všetko, na čom mu v živote záležalo. Svoju rodinu. Radšej myslel na to, čo bolo prv, než všetko zmizlo v nedohľadne. Niekedy sa ponoril do spomienok tak hlboko, že prítomno vôbec nevnímal.

Vtedy mu bolo dobre.

Spomínal na to, ako sa s vždy usmiateou Alicou dokázali celé hodiny prechádzať po parku. Dotýkal sa jej večne chladných dlaní. Neskôr po zotmení sa bozkávali. Vášnivo, spontánne a až do úmoru. Také boli ich spoločné začiatky. Rovnako to bolo aj s milovaním. Do úplného vyčerpania. U Alice doma. Jedného letného dňa si jej rodičia kúpili dom a svojej dcére nechali trojizbový byt. Bolo to neuveriteľné, ale takmer nikdy nepocítovali hlad. Milovali sa v posteli, na dlážke aj v sprche. Nič im neprekážalo. Ani nevedeli, ako a stalo sa im to, čo sa mladým ľuďom občas stáva. Praskol im kondóm. O deväť mesiacov sa im narodilo dieťa. Bolo to to najúžasnejšie voňavé stvorenie na svete. Veronika rýchlo rástla a robila ohromné pokroky. Vo všetkom. Potom sa narodil Sebastián. Hneď bolo jasné, že z neho vyrastie mocný chlap. Džentlmen. Adam sa v ňom priam videl. Chcel byť dobrým manželom, ktorý dokáže zabezpečiť svoju rodinu. Mal dobre platenú, no dosť nebezpečnú prácu. Vyhrážali sa mu, preto to radšej vzdal a našiel si prácu, ktorá ich aspoň ako-tak uživila.

Alica bola stále rovnako krásna, napriek tomu, že roky leteli a deti už zopár rokov chodili do školy, vôbec sa na nej neprejavoval zub času. Lúbili sa. Boli skutočne šťastná rodina. Nemali priveľa peňazí, ale skromnosť im neprekážala. Naopak, spájala ich.

„Hej!“ zvolal zošúverený stavec s popolavými vlasmi.

Adam sa strhol. Prítomno. Opäť to neznesiteľné prítomno.

Stavec si odpil piva a zhrbil sa k nedokončenej kresbe. Kreslil všetko a na hocičo, čo mal práve poruke. Najčastejšie na pokladničné bloky a pivné podnosy. Zvyčajne kreslil to, na čo sa práve díval. Stoly, stoličky,

popolník, ľudí a situácie. Najmä situácie. Práve teraz si vzal na mušku krčmára, ako čapuje pivo a žmúri do dymu cigaretového ohorku, ktorý mu vytŕčal z kútika úst.

Kreslenie išlo starcovi veľmi dobre. Občas niekoho nakreslil za pivo, ale najčastejšie v strede mesiaca, keď bola krčma plná štedrých hostí. Teraz, pár dní pred výplatami, mal každý hlboko do vrecka. Dnes aj tak nechcel, aby ho rušili. Ak to bolo možné, vyhybal sa ľuďom.

To oboch mužov sediacich pri tomto stole spájalo. Najjednoduchšie sa im vyhýbalo ľuďom, keď tu sedeli obaja. Sem-tam sa spolu pustili do reči, ale najčastejšie iba mlčky popíjali. Chápali sa aj bez slov, vnímali navzájom svoje pocity. Obaja vedeli, čo to znamená stratiť všetko, pre čo žili. Preto sa utápali v alkohole.

Starec nikdy nekomentoval, že Adam sa postupne menil na nepoznanie. Vlastne v priebehu niekoľkých mesiacov. Adam viditeľne schudol, vyprchal z neho šarm a stratil iskru, vďaka ktorej bol predtým atraktívnym mužom s hustými tmavými vlasmi. Na tom mu už vôbec nezáležalo.

Chápavý sivovlasý starec sa Adama nikdy na nič nevyypytoval, no keď bolo treba, načúval a vedel, kedy má povzbudiť. Dnes nemal Adam náladu čokoľvek vyjadrovať slovami. Dnešný deň bol rozhodujúci a nedopadol pre neho dobre. Už nebolo pochyb, že prítomno sa čoskoro stane ešte beznádejším. Ak to bolo ešte vôbec možné.

Adam dopil zvetrané pivo a rozlúčil sa pohľadom plným bolesti. Kráčal jarnou nocou bratislavským Ružinovom a pokúšal sa prinavrátiť svoju myseľ k príjemným spomienkam. Bezúspešne. Beznádej ho spaľovala. Vytrhávala mu vnútornosti a ničila všetko, čo z neho ešte zostalo. Dohasínala v ňom nádej, že bude vídať svoje deti. Aspoň tak žalostne málo ako v poslednom čase. Spoza plotu, keď šantia na školskom dvore. Vlastne si až teraz uvedomil, ako veľmi vyrástli. Z Veroniky sa medzičasom stala veľká slečna a Sebastiánovi sa čo nevidiať začne meniť hlas.

Ak on teraz na niekoľko rokov zmizne, len sotva spozná svoje vlastné deti. Možno ho tí mladí dospelí ľudia vôbec nebudú chcieť poznať. Tej nádhernej nestarnúcej žene s večne ľadovými dlaňami sa vytratil úsmev z tváre. Odmieťa všetko, čo s ním akokoľvek súvisí a bráni deťom stretávať sa so svojím otcom.

Adam takmer nevnímal cestu. Odomkol si dvere osirelého bytu, ktorý odrazu, akoby vplyvom čiernej mágie stratil čaro domova. Bez toho, aby

sa vyzliekol, klesol na pohovku a prehodil cez seba starú deku. Zopárkrát sa pretočil, no ani tak nenašiel polohu, v ktorej by dokázal zaspáť. Nebol toho schopný.

Prelínali sa mu spomienky s prítomnom. Niekedy nad ránom napokon predsa len zaspal. Po chvíli nepokojného spánku ho zobudil buchtot. Strhol sa. Silné búchanie prichádzalo od dverí. Pretrel si oči a vstal. Bezduchou chôdzou podišiel najskôr k oknu. Tak už si poňho prišli, preblyso mu myslou. Beznádej dosiahla absolútny vrchol.

Dokráčal k dverám a otvoril, aby sa vydal napospas osudu.

A policajnej eskorte.

Paula Santorisová pridlho sedela pri raňajkách a na počítači listovala v internetových denníkoch. Tento zlovyk ju oberal o drahocenný čas. Konečne vstala, vytiahla zo šatníka ľahkú čiernu koženú bundu a rýchlo si rozčesala dlhé svetlé vlasy. V zrkadle si obzrela svoju bledú tvár a rezignovane mávla rukou.

Roztržito vykročila do pondelkového rána. Zdalo sa, že do mesta už definitívne zavítala jar. Chvíľu sa pohrávala s myšlienkou, že dá košom mestskej hromadnej doprave, no na jazdu na motocykli bolo predsa len ešte priskoro. Aj keď prvé skupinky nadšencov vyrazili na svojich oceľových tátošoch do ulíc už cez víkend.

Paula dobehla poklusom na zastávku a bezradne hľadela za odchádzajúcou električkou. Uvedomovala si, že neskorý príchod do práce neutají. Čipová karta prezradí, že neprišla načas. Tak ako aj minulý týždeň. Toto by si nemala dovoľovať, napomínal ju vnútorný hlas. Išlo o jej prvé skutočné zamestnanie po piatich rokoch strávených na voľnej nohe. Ešte si neprivykla na pevný režim.

Postávala na zastávke celkom sama s kabelkou prehodenou cez rameno. Kúpila si ju kvôli tejto práci a nedokázala si predstaviť, že sa s ňou niekedy stotožní. Vďaka rannému tichu začula, že jej v nej vyzváňa mobil.

Sťažka ho vylovila. Určite jej volajú z práce a chcú vedieť prečo, dopiekla, zasa mešká, pomyslela si a prekvapene prečítala meno na rozsvietenom displeji.

Linda Kelemenová. Najlepšia kamarátka z gymnázia, s ktorou štyri roky drali tie isté lavice, sa neozvala asi trištvrte roka. Vlastne mohla Lindu pokojne označiť za svoju jedinú kamarátku z tých čias, keďže s ostatnými spolužiačkami mala Paula len pramálo spoločného. A chlapcom sa zdala na dievča byť príliš zvláštna, preto sa Paule radšej všetci vyhýbali.

Ony dve si ale rozumeli a ukázalo sa, že to asi nebola náhoda.

Paula počas stredoškolských čias netrpezlivo odpočítavala. Najskôr roky, potom mesiace, týždne a napokon dni. Nevedela sa dočkať, kedy už bude plnoletá, aby učinila svoje dnes už legendárne rozhodnutie prihlásiť sa do policajnej akadémie. Tam si takisto našla len jednu kamarátku, ale tá sa nedávno presťahovala do Anglicka. Okrem mamy a ses-

try, tu Paule zostala už iba jedna žena, s ktorou by sa mohla dôverne porozprávať. Linda.

A boli si dosť podobné. Aj keď Linda sa po strednej vybrala zdanlivo odlišnou cestou, keď nastúpila na štúdium žurnalistiky. Jej špecializáciou sa nakoniec stali kriminálne prípady všetkého druhu. Teraz jej Paula zodvihla telefón.

„Ahoj. Vieš, kto ti volá?“

„Priznám sa, že som chvíľu premýšľala, o koho ide,“ odvetila Paula a schuti sa rozosmiala. Potom trocha vážnejšie dodala:

„Prestaň, Linda, ako by som na teba mohla zabudnúť?“

„Mohli by sme sa niekedy stretnúť? Musím ti toho veľa porozprávať.“

„Zamestnala som sa, takže už môžem len po práci. Skončili sa mi zlaté časy, keď som si išla kedykoľvek, kam sa mi zachcelo.“

Ľudoprázdna zástavka sa postupne opäť zaplnila.

„Niečo by som od teba potrebovala,“ vyslovila rozhodne stratená kamarátka.

V čase, keď sa Paula pokúšala živiť prácou súkromného detektíva, Linda jej pomáhala s prvým prípadom. Paule to však dlho s kariérou nevydržalo. A to aj napriek tomu, že išlo o prácu, o ktorej bola skalopevne presvedčená, že je jej poslaním.

Teraz mala Paula nový spôsob obživy. Pracovala pre súkromnú poisťovňu. Náplňou jej práce bolo odhaľovať figle vynaliezavých klientov.

„Počúvam. Dlhujem ti predsa službu,“ odvetila Paula.

„Sleduješ občas aj správy alebo na televízore dodnes zapínaš výhradne len hudobné kanály?“

Paula nerada odpovedala na otázky, z ktorých cítila výčitky a kritiku svojho životného štýlu zároveň, ale premohla sa.

„Priznám sa, že správy, ktoré pripravuješ, som už dávno nevidela. Ale čítam internetové denníky.“

„Tak potom by ti mohlo niečo hovoriť meno Adam Hanzelka.“

„Malo by?“

„Je to novinár. Dnes ho zatkli za vraždu kolegyne. Hovorí ti to niečo?“

„Ach, áno! Už viem. Robila si o tom prípade reportáž?“

„Paula, Adam je môj spolužiak a dobrý kamarát z výšky.“

„Aha,“ reagovala zaskočená Paula a premýšľala, ako by mala odpovedať.

Priamo pred Paulou zarachotila električka. Ľudia sa začali hrnúť zo všetkých strán a nesústredenú svetlovlasú ženu s mobilom pri uchu vtlačili do posledných dverí. Paula zakliesnená medzi spotenými telami už nepočula poriadne ani slovo.

Po oblohe sa premávali biele obláčiky a teplé slnečné svetlo pomáhalo ľuďom usmievať sa. Paula ale nemala na úsmev veľa dôvodov. Strávila ďalší deň odhaľovaním rafinovaných podvodníkov. Každý jeden deň v novej práci sa vliekol neskutočne pomaly. Dnes dostala za úlohu dokázať, že majiteľ osobného auta nahlásil škodu zavinenú vodičom iného motorového vozidla vo väčšom rozsahu, ako mu prináležalo. Inými slovami, strašná nuda.

Paulu táto práca nebavila. Na nálade jej nepridalo ani to, že starý mrzutý kolega, ktorý ju zaučal, mal očividne problém so ženami.

Paula netrpezlivo kontrolovala ručičky svojich nových náramkových hodiniek. Prečo vlastne ľudia prikladajú času taký ohromný význam? položila si v duchu otázku, na ktorú sa ani nesnažila nájsť odpoveď. Kým jej poisťovňa nezverila túto prácu, čas mal pre Paulu len orientačný význam. Len ťažko si zvykala na nové pravidlá.

Dnes musela kvôli neskorému príchodu zostať v budove o celých tridsať minút dlhšie. Nekonečne dlhých ťaživých tridsať minút. Za ten čas najmenej stokrát prekliala čipovú kartu, ktorá ju páčila vo vrecku ako žeravé uhličky. Všetci sa už pobrali domov a len spoza zatvorených dverí riaditeľovej kancelárie občas začula jeho hlas, ktorý sa prihováral do telefónu. Inak tu bola sama.

Konečne sa dočkala aj Paula a mohla opustiť svoje pracovisko. Na stretnutie na vopred dohodnutý čas s Lindou však prišla neskoro.

V kaviarni na Moskovskej ulici sedela pri stole s dvoma kávami len jedna osoba. Tridsiatnička seriózneho výzoru s vlasmi neurčitej, skôr svetlej než tmavej farby, zopnutými do chvosta a v sivom kostýme. Pripomínala sivú myš. Okamžite zdvihla pohľad k prichádzajúcej žene.

„Som rada, že si prišla, Paula,“ prihovorila sa jej Linda Kelemenová.

Paula si prisadla a krátko sa objali.

„Písala som ti pred niekoľkými mesiacmi, aby si prišla na oslavu do viechy v Rači. Vôbec si sa neozvala.“

Linda sa previnilo usmiala.

„Necítila som sa najlepšie. Vieš, chcela som otehotnieť a nedarilo sa nám. Potrebovala som byť v pohode. Teda aspoň po práci. Minimálne, kým sa to ujme. Usúdili sme, že niet na to lepšieho prostredia ako bezpečie domova.“

Paule sa podarilo zamaskovať začudovanie. Aj keď trocha nahlúplym úsmevom. Zapríčinila to predstava, ako Linda sedí večer čo večer v bezpečí svojho bytu a čaká, až sa v nej ujme manželova spermia.

„Podarilo sa?“ opýtala sa neutrálne.

„Som už v dvadsiatom ôsmom týždni tehotenstva. Aj keď zatiaľ to až tak nevidieť.“

„To je úžasná správa. Aj moja sestra je tehotná. Je ako guľa. Mám pocit, že už každú chvíľu bude rodiť,“ reagovala necitlivo Paula.

„Vážne? A kedy má termín?“ sršala nadšením Linda.

„Neviem presne, asi na budúci mesiac.“

„Chápem,“ odvetila Linda bez ďalšieho vrtania sa v téme a obrátila list.

„Zistila si si už niečo o tej vražde, čo som ti ráno spomínala?“

„Nie. Ja som dnes zatiaľ len zákerne pripravila chudáka majiteľa deväťročného auta o časť peňazí na jeho opravu. Nič iné okrem krátkého telefonátu s tebou som už nestihla.“

„Takže ti to v skratke zhrniem. Adam Hanzelka je žurnalista. Pracoval v mestských novinách. Chvíľu robil aj na ozajstných kauzách ako investigatívny publicista a vtedy sa dal dokopy s Norou Sivákovou, čiže zavraždenou. Ale dlho im to nevydržalo a ona čoskoro prešla do iných novín. Potom sa zoznámil s Alicou. Bol do nej zaľúbený až po uši. Vzali sa a narodili sa im deti. Dokonalá idylka, ale dlho nevydržala. Adam začal mať problémy s mafiou, do ktorej pri svojej práci neraz zabrdol. Zopárkrát sa vyhrážali jemu aj Alici, tak radšej odišiel do mestských novín. Za málo peňazí málo muziky, ako sa zvykne hovoriť. Zatiaľ ma stíhaš sledovať?“ opýtala sa Linda a odpila si z kávy.

„Myslím, že áno,“ prisvedčila Paula a zahľadela sa na šálku v jej ruke.

„Bezkofeínová. Odvykám si postupne. Ale tebe som objednala pravú kávu,“ poznamenala Linda a pokračovala: „Problémy boli ako-tak zažehnané, kým do nudných mestských novín neprišla pracovať, čudu sa svete, Nora Siváková. Za tri mesiace obrátila Adamovi a jeho rodine život hore nohami. A čoskoro skončila s prestrelenou hlavou vo svojom dome. Vo svojej posteli.“

„To sa občas stáva,“ pošepkala Paula a vzdychla.

„Viem, čo si myslíš. Presne to si myslia aj policajti. Že Adam sa s tou kolegyňou zaplietol a potom, čo mu rozvrátila rodinu, ju z pomsty zavraždil.“

„Znie to logicky,“ súhlasne prikývla Paula a napila sa kávy plnej kofeínu.

„Lenže Adam s ňou už dávno nič nemal.“

„Chceš povedať, že polícia zadržala nevinného?“

„Zadržali ho len na základe nepriamych dôkazov. Lebo jeho svokrovi pred časom niekto ukradol rovnakú pušku. Som presvedčená, že skutočný vrah je stále na slobode.“

Paula sa na okamih zamyslela, potom sa zhlboka nadýchla a napokon sa opýtala:

„Linda, prečo to hovoríš mne a nie kriminalistom?“

„Hovorila som im to, no neveria mi. Ved' vieš, ako to chodí.“

„Ja s tým ale nič nezmôžem. Bez ohľadu na to, či máš, alebo nemáš pravdu.“

„A nemohla by si mi s tým aspoň trochu pomôcť?“

Paula sa práve chystala napiť, ale okamžite položila šálku späť na sklenný stôl.

„Ja?!“ zvolala dostatočne hlasno na to, aby vzbudila záujem všetkých hostí komornej kaviarne.

„No asi si už jediná, kto mi ešte môže pomôcť dokázať, že mám pravdu. A v tomto požehnanom stave, budem pomoc potrebovať.“

„To, že som schopná zapliesť sa do akéhokoľvek nebezpečenstva, ešte neznamená, že ti viem pomôcť, Linda. Keď profesionálny tím detektívov a technikov ukázal prstom na tvojho spolužiaka, tak na to predsa musel mať dobrý dôvod.“

„Urobili obrovskú chybu!“ namietla Linda a po chvíli odmlky dodala: „Jej suseda ich vraj počula hádať sa pred domom. Nejaká babička. Vraj bez zaváhania identifikovala Adama.“

„Chápem, že tomu neveríš. Môjho kamaráta tiež podozrievali z vraždy a ani ja som tomu neverila. Ale vysvetlilo sa to po druhom či treťom výsluchu. Toto sa mi nejako nezdá, Linda. Kto na tom vlastne pracuje?“ zaujímala sa Paula.

Linda si napravila do konského chvosta zviazané svetlohnedé vlasy.

„To je vlastne ten hlavný dôvod, prečo som ťa oslovila. Na prípade

robí tvoj Tibor," oznámila s pohľadom upretým na jeden z obrazov na stene.

Paula vypúlila oči.

„Kto?!“ zarevala a znova prebrala kaviareň z letargie. Tentoraz už vzbudila pozornosť aj apatickeho čašníka za barom.

„Tibor Kinský.“

„Tak to je vylúčené. Na to zabudni, Linda. Neplánujem sa s ním už v tomto živote vidieť. A nezmení to ani desať neprávom uväznených tvojich spolužiakov!“

Premávka hlavného mesta konečne utíchla, pustá ulica zívava prázdnotou. Pouličné lampy ju pretínali žltým nevábnyim svetlom. Paula kráčala Závadskou ulicou v Rači s malou športovou taškou prehodenou cez rameno. Vracala sa domov z tréningu. Opäť začala cvičiť aikido. Aspoň čiastočne tým odbúravala nahromadené napätie. Zastala a chvíľu len tak dýchala čerstvý vzduch. Vôbec sa jej nechcelo ísť domov. Všetko tam na ňu odrazu pôsobilo zvláštne. Okolo nej zúrili baby boom a jej biologické hodiny v poslednom čase tikali tak hlasno, že bez problémov prehlušili aj refrén skladby Smells like teen spirit od Nirvany, ktorá včera večer búšila z reproduktorov veže a robila jej spoločnosť pri poháriku bieleho vína. Ten tikot začula aj Linda Kelemenová, keď spolu pred vyše dvadsiatimi štyrmi hodinami popíjali kávu a rýchlo pred ňou prestala ospevovať svoje tehotenstvo.

Paula sa cítila, akoby sa ocitla na opustenom ostrove života. Predurčená zostarnúť sama. Presne tak teraz vnímala svoje smerovanie. Niekedy mala pocit, že všetci tí mudrlanti, čo ju ustavične poučovali, a vždy vedeli lepšie ako ona, čo je pre ňu dobré, mali vlastne pravdu. A ten pocit sa neustále zintenzívňoval. Dôvodov bolo samozrejme viac. Prípady, ktoré riešila pre poisťovňu, sa jej zlievali do jedného. Popravde, už si ani nepamätala, na čom pracovala minulý týždeň. Zato vražda Nory Sivákovej jej neschádzala z mysle.

Podľa Lindy by manželka jej nespravodlivo obvineného kamaráta dokázala slušne zaplatiť za dôkaz o nevine otca svojich detí. V duchu si položila otázku: Čo ak by vďaka tomu začali detektívne agentúry Paulu oslovovať samy, aby pre ne pracovala? Predsa len, mohla by poisťovní vrátiť čipovú kartu a žiť si ako predtým. Aj keď ani to nebola bohvieaká predstava. Nedávna minulosť Paule veľa radosti nepriniesla. Iba samé starosti. Aj to bol dôvod, prečo si hľadala stále zamestnanie bez rizika. Lenže jej očakávania sa ani v novom zamestnaní akosi nenapĺňali.

V akomsi časopise čítala článok o ľuďoch, ktorí po mnohých rokoch v zamestnaní vyhořeli. Paula na sebe pozorovala podobné príznaky od začiatku pracovného pomeru. Myšlienkami bola ustavične inde. Odkeď sa začala zamýšľať nad tou prekliatou vraždou, pohltilo ju to. Žiadna iná práca jej už nedávala zmysel.

Linda zostrojila takmer dokonalý plán. Ťahať prostredníctvom Pauly informácie z detektíva, ktorý prípad vyšetroval. Z Tibora Kinského. Paula mala byť lákavou návnadou. Pre muža, s ktorým kedysi niečo mala. Ani sama to niečo nedokázala presne pomenovať. Dvakrát sa spolu vyspali. Možno by sa niekomu mohlo zdať, že spontánne.

Paula práve teraz nemala žiadneho partnera a za určitých okolností by ani nemala nič proti tomu, sa s niekým spontánne vyspať. Ak by išlo o primerane inteligentného, celkom vtípného a dostatočne atraktívneho muža. Takí ju však zďaleka obchádzali. Musela si chtiac-nechtiac priznať, že posledným takým bol práve Tibor. A s ním sa Paula ani náhodou nevyspala spontánne.

Prvý raz boli ešte kolegami na kriminálke a Paula bola doňho už pol roka tajne zaľúbená. Neutíchajúca túžba a alkohol na rozlúčkovej oslave ich šéfa ju zaviedli rovno do Tiborovej postele. To bolo všetko. V podstate si to na druhý deň ani nepamätala. Potom sa niekoľko rokov nevideli.

Druhý raz možno išlo o niečo viac. Ale ako sa neskôr ukázalo, zasa to bolo len jednostranné. Potrebovala vtedy osobného strážcu a Tibor u nej pri tej príležitosti pár dní býval. To milovanie si Paula starostlivo naplánovala a verila, že bude nádherné. Skončilo požiarom. Doslova. Dva dni po výmene jej zhorených dverí sa Tibor vrátil k mladej študentke, ktorá ho predtým opustila, ale zrazu si ten rozchod rozmyslela.

Nikdy! Paula sa už nikdy nestretne s Tiborom Kinským. Nikdy. Nikdy. Nikdy.

Len čo sa Paula doma vyzula a odkopla do kúta staré tenisky, zapla vežu. Bytom sa niesla drsná rocková hudba. Nirvana. Potom nieisto zapla počítač, pripojila sa na internet a do vyhľadávača zadala meno Adam Hanzelka.

Ďalší pracovný deň sa skončil a nerozhodná Paula sa ponáhľala na stretnutie. Linda na ňu tentoraz čakala pri šálke bezkofeínovej kávy sotva desať minút. Paula si prisadla a spojila si ruky.

„Linda, čo si vlastne o tom nápade myslí tvoj manžel? Chodil predsa na tú istú školu, takže sa poznajú, však?“ vyzvedala.

Linda, tentoraz v inom, ale rovnako nenápadnom kostýme, opäť pripomínala sivú myš. Paule sa zdalo, že sa pod ním už konečne začalo rysovať tehotenské bruško.

„Ani sa nepýtaj. Je z toho na nervy. Len neviem, či viac kvôli môjmu tehotenstvu, alebo preto, že žiarli.“

„Hovorila si, že manželka toho novinára by si rada najala niekoho, kto by dokázal, že jej muž je nevinný?“ opýtala sa Paula tlmene.

Linda sa víťazoslávne usmiala.

„Vedela som, že ti chýba skutočná práca. Niečo, kde budeš zasa pociťovať adrenalín. Si dosť skúsená na to, aby si ten prípad dokázala vyriešiť aj bez detektíva, ktorý na ňom pracuje. Jednoducho sa stretu s Tiborom vyhneš.“

„Pýtam sa čisto hypoteticky,“ zamrmlala Paula.

„Myslím, že áno.“

„Myslíš?! Tak ja mám riskovať konfrontáciu s chlapom, ktorého už nikdy nechcem vidieť a ty myslíš?“ vychrlila zo seba Paula sčasti prekvapene a sčasti nahnevane.

Nasledovala krátka chvíľka ticha, počas ktorej Paula pochopila, ako sa veci majú.

„Takže ona o tejto tvojej aktivite ani len netuší. Všetkým mám pravdu, Linda?“

„Pokúšala som sa s ňou skontaktovať, ale myslí si, že aj ja som s Adamom niečo mala.“

„A mala?“ opýtala sa Paula, aj keď si to nevedela dosť dobre predstaviť. Sivá myš a nevera, tomu bolo ťažké uveriť. Lenže niečo za tým muselo byť.

„Nič som s ním nemala,“ odvrkla Linda.

„Ani kedysi?“

„Išlo o platonickú lásku.“

Paula si ju premerala skúmavým pohľadom.

„O akom časovom úseku sa tu bavíme, čo sa vašej, alebo lepšie povedané tvojej, platonickej lásky týka, Linda?“

Linda sa zahniezdila na stoličke. Jej sivastú pokožku zaplavila sýta červeň. Sivá myš sa razom premenila na plameniaka.

„S Adamom sme si spolu párkrát vyšli na kávu a do kina. No nič viac. Skončilo to skôr, ako to začalo. Potom som išla raz na rande s iným chlapcom zo školy a zvyšok príbehu už poznáš.“

„Takže ak tomu správne rozumiem... Od prvého rande s твоjím manželom uplynulo minimálne desaťročie. A ty si po celý ten čas zaľúbená do niekoho, s kým si pred ním bola párkrát na káve a v kine?“

„Prestaň! Nechcem o tom hovoriť. Vráťme sa radšej k téme,“ bránila sa Linda s pohľadom upretým na dlážku.

Ohromená Paula ju dlho pozorovala.

„Dobre, ako chceš. Takže, kto by mi teda zaplatil, keby som sa v tom čisto teoreticky začala vrátať? Pretože mne sa zdá, že pani Hanzelková svojmu manželovi už neverí. A asi už ani nechce byť pani Hanzelkovou,“ reagovala zamyslene.

Linda vycítila, kam tým Paula mieri.

„No ja určite nie! Minula som celé naše úspory, keď som sa snažila otehotnieť. Tie podporné lieky stoja neskutočné prachy. Chudákovi Filipovi potom už nezostalo ani na cestu za bratom do Austrálie. Ale ja by som sa v požehnanom stave bála cestovať, a čo sa má čo túlať po svete bezo mňa. Vždy sme predsa všade chodili spolu,“ uškrnula sa a keď sa ubezpečila, že pôsobí dostatočne presvedčivo, tak pokračovala:

„Možno keby si sa ty, ako nezaujatá osoba s Alicou porozprávala...“ začala, no nestihla dokončiť myšlienku stále v tvári červená Linda.

„Tak čo? Hodila by sa mi okolo krku a prosila by ma, aby som vrátila ich životy do starých koľají? Linda, niektoré hodnoty keď raz zmiznú, už sa jednoducho nedajú vrátiť späť. Patrí medzi ne napríklad dôvera.“

Chvíľu sa navzájom mlčky pozorovali, potom Linda dopila svoju bezkofeínovú kávu a vyštekla:

„Majú predsa dve deti!“

Rovnaký čašník ako pred dvoma dňami, sa dnes strhol na výkrik druhej z dvoch tridsiatničiek sediacich vzadu pri stene. Spolu s ním sa strhli aj všetci ostatní v kaviarni, okrem Pauly.

Z malých čiernych reproduktorov zavesených v rohoch steny vychádzali tóny piesne – Black hole sun – od Soundgarden. Paula sa započúvala do dobre známeho textu.

„Haló! Si tu ešte? Hovorím, že Alica a Adam majú spoločné deti a tie čoskoro budú v puberte. Som si istá, že ak by sa ti podarilo dokázať jeho nevinu, časom by to spolu prekonali. Skús za ňou zájsť a porozprávať sa o tom s ňou.“

Paula sa zamračila.

„Ja mám za ňou zájsť?“

„To zvládneš, Paula. Len musíš zistiť, kde teraz býva. Odšahovala sa vraj k otcovi a telefón, na ktorý som mala číslo, si vypla.“

Paula ju prepichla pohľadom.

„A ako sa k tomu vlastne stavia Hanzelka? Vieš vôbec, čo hovorí na tie obvinenia on?“

„Nič.“

„Nič?“

„Mlčí. Uzavrel sa do seba a s nikým nehovorí. Preto by bolo fajn, keby sa ti podarilo ich s Alicou zmieriť. Adam potrebuje len motiváciu,“ odvetila Linda.

Paula sa zahľadela do jej ligotavých očí.

„Vieš ty čo, Linda? Musela by som sa načisto zbláznit, keby som do takéhoto prípadu išla,“ povedala so smiechom v hlase.

„Kde inde by si našla taký príval adrenalínu ako v tomto prípade? Priznaj si, že bez neho nevieš existovať. Adrenalin je tvoj život,“ zasmiala sa aj Linda, ktorej z tváre už ustúpila červeň.

Linda mala pravdu. Paula túžila po ozajstnej detektívnej práci. Čoraz väčšmi sa zaujímala o prípad zavraždenej ženy v starom dome vo Vajnorochoch. Uvedomujúc si, že sa to prieči zdravému rozumu.

Chýbal jej adrenalín.

Alebo mocné mužské objatie.

Prestala sa zamýšľať nad dôvodmi a rozhodla sa zhromažďovať fakty o vražde, ktorá sa zdala byť celkom jednoznačná. Až doteraz pochybovala jedine Linda Kelemenová.

Apropo Linda. Neústupná karieristka, ktorá svoj život zasvätila práci v televízii. Kriminálnym prípadom – kauzám a vraždám. A jedinému mužovi, za ktorého sa vydala a kráčala s ním rozhodným krokom po ceste vystlanej istotami. Čokoľvek iné si zakázala. Snažila sa vytesniť z hlavy muža, ktorý ju prvý očaril. Na ktorého nedokázala ani po toľkých rokoch zabudnúť.

Paula v poslednej chvíli zahнала práve sa rodiacu predstavu o kamarátkiných tajných snoch. Aj tak si už v duchu položila otázku: Myslela Linda na Adama Hanzelku počas toho, ako sa zo všetkých síl s manželom usilovali o bábätko?

Takmer nahlas si za to vynadala. Pripadalo jej to zvrátené a vôbec sa jej to netýkalo.

Paule sa konečne podarilo sústrediť svoju myseľ na to podstatné. Od Lindy dostala mailom adresu bytu na Herlianskej ulici. A tiež adresu redakcie, v ktorej pracovali Nora Siváková a Adam Hanzelka. Rozhodla sa začať tam.

Z internetu sa Paula dozvedela len toľko, že Noru zavraždili výstrelom z brokovnice v jej dome vo Vajnorochoch. Vo vlastnej posteli.

Paula natrafila aj na niekoľko neskorších správ o tom, že polícia naďalej pátra po chladnokrvnom vrahovi. Novinári neúnavne adresovali výzvy občanom, aby pomohli s akoukoľvek informáciou. Išlo o emotívne prejavy kolegov redaktorov, no po ich prečítaní Paula ani trocha nezmúdrela.

Hladina sa ešte väčšmi rozvírila zadržaním podozrivého. Novinári už niekoľko dní cítili, že polícia je páchatelovi na stope. To bolo zrejme. S pripravenými ukazovákmi na spúšti fotoaparátov sa nastavali pred policajnú budovu a nevedeli sa dočkať hodiny H. Pripravovali sa na

chladnokrvné, opovrhnutiahodné monštrum. Na beštii, na aké oni roky poľujú. Na ich prekvapenie však polícia predstúpila pred nachystané objektívy s ich kolegom – dlhoročným novinárom. Oznámili im, že išlo o dohru mileneckej aféry novinárov z redakcie kultúrnych novín.

Musel to byť pre nich obrovský šok. Paula to cítila z každého jedného článku o zadržanom Hanzelkovi.

Náhle ochladenie zapríčinilo, že motocykel aj naďalej zostal v pivnici. Paula po práci nastúpila do električky a odviezla do úplného centra mesta. Na Kapucínsku ulicu. Zo zastávky prešla k starej budove a zastala na chodníku pri ceduli s gravírovaným nápisom názvu redakcie. Pri vchode netrpezlivo postávala žena v sivom kabáte. Linda ju vďačne objala a zazvonila.

„Prosím?“ v malom reproduktore sa ozval kovový ženský hlas.

„Tu je Linda Kelemenová. Ideme na dohodnuté stretnutie s pánom šéfredaktorom,“ oznámila stroho Linda.

Počkali na zabzučanie zámky a vošli. Recepčná bola pohrúžená do akéhosi telefonátu. Poobzerali sa po fádnej chodbe, na ktorej si v podstate nebolo čo obzerať a zamierili na koniec chodby, k jediným otvoreným dverám.

Za stolom kancelárie označenej nápisom šéfredaktor sedel päťdesiatnik s vysokým čelom. Alebo skôr s ustupujúcimi vlasmi. Najskôr nechápavo zagánil na dve votrelkyne, ktoré mu cez pootvorené dvere drzo nazreli do kancelárie. Potom si ich so záujmom premeral a nakoniec sa úlisne usmial.

„Vy ste z tej televízie?“ opýtal sa s pohľadom upretým na ženu v sivom kostýme, ktorá práve niečo lovila vo vrecku kabáta.

Linda okamžite zareagovala.

„Áno z televízie. Som Linda Kelemenová a toto je moja osobná asistentka,“ zaklamala vlastne len čiastočne a zamávala svojím pravým služobným preukazom.

Muž s vysokým čelom prikývol a pomaly odtrhol pohľad od Lindy. Krátko sa zadíval do zvláštne zelených očí jej osobnej asistentky. Aj keď Paula vynaložila nemalé úsilie na to, aby výzorom čo najviac zapadla k Linde, očividne jej to nevyšlo. Nepomohlo ani to, že si večne divoko vlajúce svetlé vlasy tentoraz starostlivo zviazala do konského chvosta. Muž sa usmieval len na Lindu.

Cez chodbu sa po béžovom linoleu rozbehla staršia čiernovlasá žena v červenom kostýme.

„Prepáčte mi to, pane. Hneď, ako som ich pustila dnu, zazvonil mi telefón, a kým som to vybavila, už boli u vás,“ povedala previnilo a poškrabala sa na zátylku.

Šéfredaktor na ňu vrhol vyčítavý pohľad.

„Uvarte nám kávu,“ rozkázal prísny hlasom šéfa. Ani nezistoval, či má návšteva z televízie na kávu chuť.

„Samozrejme,“ prikývla a znovu sa rozbehla po linoleu.

„Podďte ďalej,“ povedal šéfredaktor a vstal z koženého kresla. Bol mimoriadne vysoký. A s mimoriadnym záujmom sa opäť zadíval na Lindu.

„Richard Brveník,“ predstavil sa a podal Linde ruku.

Linda mu podala ruku.

„Posadte sa, prosím,“ ukázal na hosťovskú stoličku.

Linda sa posadila. Paula si uvedomila, aké má šťastie, že hosťovské stoličky tu majú dve. V opačnom prípade by zostala stáť bez toho, aby si to ich hostiteľ všimol.

Paula si bez slova sadla vedľa Lindy.

„Ako vám môžem pomôcť, Linda?“

„Sme tu kvôli tej tragickej udalosti.“

„Ach. Je to nepochopiteľná tragédia a nesmierna strata pre našu redakciu. Nedokážem si to vysvetliť.“

„Porozprával by ste nám o tom, aký mali Nora Siváková a Adam Hanzelka medzi sebou vzťah? Chcem ich vzťahu lepšie porozumieť, aby som mohla objektívne spraviť bodku za jej profesionálnym životom,“ požiadala Linda a Paula si uvedomila, ako excelentne sa Linda naučila počas svojej profesionálnej kariéry klamať. Tiež si všimla, že sa naňho strojene usmiala. Ani si nespomínala, kedy videla Lindu sa na niekoho usmievať.

Brveník sa zarazil.

„Ehm. Nestaral som sa do súkromia svojich zamestnancov,“ povedal a na okamih sa odmlčal. Potom dodal:

„Ale po tejto hroznej tragédii asi začnem.“

„Boli problémoví?“ opýtala sa Paula.

Brveník vystrúhal grimasu.

„Práveže boli to tí najlepší redaktori, akých som kedy mal,“ odpovedal.

Linda mu gestom naznačila, aby pokračoval.

Vo dverách sa znovu zjavil červený kostým. Žena s havraními vlasmi priniesla tri kávy. Na rozdiel od šéfredaktora, na Paulu nezabudla.

„Kde sme to skončili?“ usmial sa, keď zostali traja.

„Že to boli tí najlepší redaktori, akí pod vami kedy pracovali,“ pripomenula mu Linda.

„Áno. Aj keď je pravda, že z Adama som mal v poslednom čase pocit, akoby ho postihlo vyhorenie. Po toľkých rokoch v jednej redakcii sa to môže stať. Novinárom sa to stáva. Ale nechcel som ho stratiť, aj keď som si uvedomoval, že má rozhodne na viac a práca u nás ho nepochybne brzdila vo vývoji. Možno inde by bol opäť skvelý. Tu to je skôr taká pohodička. Mne to ale vyhovuje, už by som to tu rád nejako dotiahol až do dôchodku.“

„Chápem,“ nenápadne ho prerušila Linda. Neprišli sem počúvať reči o plánoch starnúceho šéfredaktora mestských novín, o ktorom doteraz nič nevedeli.

„Skrátka, preto som využil možnosť a zamestnal som Noru. Aby som dal Adamovi nový impulz. Keď mi Nora poslala svoj životopis, kde všade predtým pracovala, hneď som vedel, že by jej pôsobenie u nás nebolo nadlho. Potom prišla na pohovor a ja som nemohol povedať nič iné než áno. Bola neuveriteľne energická. Bola ako hurikán. Písala skvelé články a v kultúrnej rubrike bola ako ryba vo vode. Dokonca k nám dotiahla niekoľkých nových inzerentov, aj keď to nebola jej starosť.“

Paula úkosom pozorovala, že Linda sa musí premáhať, aby sa neprezradila. Aby nedala najavo, aké sympatie prechováva k vyhorenému Adamovi, a čo si myslí o energetickej Nore. Aj keď sa Linda doposiaľ statočne snažila držať zásady, že o mŕtvych len v dobrom.

Počas krátkeho ticha sa všetci napili kávy.

„Bol som šťastný, že tu máme takú posilu. Lenže u Adama sa očakávaný impulz nedostavil. Jeho vyhorenie bolo väčšie, než som predpokladal. Prerástlo vo frustráciu, stále sa mi chodil na Noru sťažovať. Dokonca mi vykričal, že som ju bez jeho vedomia zamestnal. Akoby som tu ani nebol šéfom ja, do riti.“

Paula zreteľne videla, ako sa Linda začala mračiť.

„Prepáčte,“ ospravedlnil sa Brveník so sklonenou hlavou a pokračoval:

„Nevedel som ani, že sa poznajú a už vôbec nie to, že kedy spolu nie-

čo mali. Problémy nastali hneď, ako k nám Nora nastúpila. Adam zostal z ničoho nič doma, vraj ho hrozne bolela hlava. Trvalo to takmer dva týždne. Ale doniesol od lekára péenku, tak som to nechal tak. Potom som ho raz pristihol, ako si na internete prezerá inzeráty s pracovnými ponukami.“

„A ako sa k nemu správala Nora?“ Linda položila otázku chladným hlasom.

„Spočiatku priateľsky. Ako ku každému. Ona bola, ako sa hovorí, tak správne strelená. Postupne ho ale začala ignorovať. K všetkým ostatným zostala aj naďalej priateľská.“

„A kedy ste sa dozvedeli, že tí dvaja kedysi spolu niečo mali?“ opýtala sa Paula.

Šéfredaktor si ju odmerane premeral a vzdychol.

„Adam mi raz povedal, že sem prišla len preto, aby mu zničila život. Vtedy to s ním už začínalo byť neúnosné. Prestal so mnou komunikovať, keď som sa ho pýtal na pracovné záležitosti, odpovedal mi mailom. Pritom, kým som nezamestnal Noru, chodili sme spolu po robote normálne na pivo. Boli sme kamaráti. Zrazu mu ale preskočilo. Vyvrcholilo to tým, že tu raz zostal dlhšie po pracovnej dobe s tým, že si musí dokončiť nejakú robotu. Mal kľúče, nemal som s tým žiaden problém. Ani mi nenapadlo kontrolovať ho, či je všetko v poriadku. Veril som mu na sto percent.“

Brveník sa odmlčal, ale bolo jasné, že ešte neskončil. Z tváre sa mu dalo čítať, že to najlepšie má ešte len prísť.

„Keď sme prišli ráno do redakcie, našli sme ho ležať na chodbe na zemi v svojich zvratkoch. Všade tu bola spúšť. Prevrátené stoličky, porozhadzované papiere na stoloch a po zemi prázdne fľaše od alkoholu. Ten blbec vypil všetok chlást, čo sme tu mali. Občas nám sem ľudia, ktorí chcú, aby sme o niečom napísali, prinesú fľašku. A keďže sa tu nepije, tak sa to nahromadilo. Odvtedy všetko zamykám.“

Paula pozrela na Lindu. Nadúvali sa jej líca. Zdalo sa, že je len otázkou času, kedy sa prezradí.

Šéfredaktor si nič nevšimol iba vďaka tomu, že odkedy začal hovoriť o Nore a Adamovi, upieral pohľad k dlážke.

„Prečo sa odrazu začal takto správať?“ dostala zo seba so sebazaprením Linda namiesto toho, aby rázne oznámila, že už má toho ohovárania dosť.

„Nevedel som si to vysvetliť. Ale dnes si myslím, že svoju rolu v tom zohrala aj Alica. Jeho žiarlivá manželka. Po tom, čo sa tu ožral a nevládnym prenocoval, ráno sem doletela a strašne naňho nakričala. Počul som, že sa ho pýtala, či tu prespal aj s Norou. Pre nás všetkých to bola absolútne nepochopiteľná otázka. Hlúpy vtíp. Ale ona to očividne myslela vážne. Potom odtiaľto vyletela ako nejaká fúria. Jeho som samozrejme poslal domov sa vyspať. A ja som celý deň premýšľal, čo s ním...“

„A na čo ste prišli?“ opýtala sa Linda.

„Uľahčil mi to. Dal výpoveď. Sľúbil som mu, že mu napíšem pozitívne odporúčanie. Aj sa tak stalo.“

„A?“

„A keď Adam odišiel, dala výpoveď aj Nora. Najskôr som tomu nemožno ani uveriť. Bolo to len pár dní po tom, čo sme s ňou predĺžili zmluvu na dobu neurčitú. Adam sa, samozrejme, ešte ani nestihol zamestnať. Vraj dostala neodolateľnú ponuku. Tiež v kultúrnej rubrike, ale za neporovnateľne vyšší plat.“

„Takže odišla?“ zaujímala sa Paula.

„Nie. Ešte tu robila, keď som si zavolať Adama, aby som mu navrhol, nech sa dá čo najskôr do poriadku a môže sa k nám vrátiť. V brandži sa už rozkrítko, že začal chľastať a to nebolo preňho dobré. Cítil som, že ak mu nepodám pomocnú ruku ja, tak dopadne zle. Predsa sme tu za tie roky niečo spolu preskákali. Boli sme ako rodina. A v rodine bývajú aj krízy. Treba ich len prekonať.“

Šéfredaktor pozrel na hodinky. Linda na šéfredaktora. Paula na stôl. Všetky kávové šálky boli už prázdne.

„Takže ste ho prijali späť?“ opýtala sa Linda.

„Dvakrát preložil termín pohovoru. Podarilo sa mu prísť až na tretí pokus, keď už Nora čerpala dovolenku. Ale prišiel celkom triezvy a dokonca pozitívne naladený. To bol úspech. Povedal, že si to s Alicou doma vysvetlili a že by sa k nám teda vrátil. Za podmienky, že tu už Nora nebude pracovať.“

„A čo bolo potom?“ tentoraz vyzvedala Paula.

„Po dovolenke za mnou prišla Nora a oznámila mi, že to s tou novou prácou v kultúrnej rubrike padlo a stiahla výpoveď.“

„A vy ste s tým súhlasili?“ Linda naňho takmer vyštekla.

Brveník sa zdal byť mimo.

„A čo som mal robiť? Prv než sa u nás zamestnala, odišla z predošlej

redakcie na podporu. Keďže odpracovala nepretržite len pár mesiacov, nemala by nárok poberať dávky v nezamestnanosti, ak by zostala doma. Uzavreli sme dohodu, že si čím skôr nájde inú prácu. Určite skôr, než stratí nárok na podporu aj Adam. Ten scenár som si nechcel ani predstaviť. Báľ som sa, že padne až na dno. No bolo mi jasné, že kým neodíde Nora, on by sa k nám nevrátil.“

„Takže ste mu to tak vysvetlili?“ Paula si udržiavala pokojný tón.

„Áno.“

„Ako to prijal?“

„Položil mi telefón. A opil sa. Išiel som za ním domov, ale nebol tam. Jeho žena zúrila.“

„Bol ste za ním len raz?“ precedila medzi zuby Linda.

„Áno, len raz. Napísal som mu aj niekoľko esemesiek, no nereagoval.“

„A kedy to bolo?“

„Naposledy dva dni predtým, čo mi pri dverách zazvonili dvaja chlapi z kriminálky a oznámili mi, čo sa stalo,“ odpovedal šéfredaktor a chvíľu akoby čakal na ďalšiu otázku. Potom náhle zdvihol hlavu.

„A prečo sa ma na to vlastne tak podrobne pypyutujete? Ako tí dvaja z kriminálky...“

„Ospravedľujeme sa vám za zdržanie. Ten príbeh nás fascinoval viac, než sme očakávali,“ zahovorila otázku Paula a zdvihla sa na odchod. Linda už stála a vystierala k nemu ruku, aby sa pokúsila zachovať si tvár nezaujatej redaktorky televízie.

„Prepáčte, Linda. Nezapamätal som si... Ako sa to voláte druhým menom?“ opýtal sa na záver.

Aj keď mali naponáhlo, na okamih sa pristavili pri žene v červenom kostýme.

„Vy ste iste dobre poznali pána Hanzelku,“ skonštatovala Linda hľadiac do jej veľkých úprimných očí.

Žena si spojila ruky.

„Pracujem v tejto redakcii najdlhšie zo všetkých a viem o všetkom, čo sa tu kedy udialo,“ oznámila s povzdychom.

„A nenašli by ste si na nás po práci na chvíľu čas? Napríklad v kaviarni oproti?“ opýtala sa Linda prosebne.

Žena si odhrnula červený rukáv a zadívala sa na staré hodinky.

„Už teraz mám po pracovnej dobe. Ale počkám, až vypadne šéf a prídem tam za vami.“

Linda a Paula súčasne poďakovali a rýchlo vyšli na ulicu, kým sa na chodbe nezjaví podozrievavý šéfredaktor.

V kaviarni oproti redakcii mestských novín bolo rušno, sedeli v nej prevažne cudzinci. Jeden anglicky hovoriaci zákazník si pomýlil Lindu s obsluhou a dožadoval sa svojho koláča.

Posadili sa k jedinému voľnému stolu.

„Osobná asistentka?!“ vyštekla dotknuto Paula.

„Nič lepšie mi v tej chvíli nezišlo na um.“

„Pripadala som si tam ako piate koleso na voze. Myslela som si, že aspoň pri práci mimo poisťovne sa nebudem cítiť ako niečia podriadená.“

„Prepáč, Paula. Ja som bola z toho pajáca celkom mimo. Aj plnú šálku kofeínu som omylom vypila.“

Paula prikývla. Na tvári sa zjavil nepatrný úsmev.

„Aj tak dobre, aspoň nevyzvedal moje meno.“

„No vidíš, na rozdiel od toho môjho. A čo si myslíš o tom šéfredaktovi? Okrem toho, že ťa ignoroval?“

„Trocha zvláštny. Ale dosť nám toho porozprával. Ty si to vedela? To o Adamovi?“

Linda sa zahniezdila na stoličke, vystrela chrbát a napokon zvrátila čelo.

„Niečo som zachytila. Vedela som, že Adam ťažko niesol, že u nich zamestnali jeho bývalú. A že sa od neho Alica odsťahovala, lebo začal piť. Ale jedno viem určite od samého začiatku. Nezačalo to len tak z ničoho nič.“

„No je pravda, že sa s ním bývalá zahrávala. Zamestnala sa tam, kde pracoval on a vyštvala ho odtiaľ. Potom to stiahnutie výpovede, keď ho zavolali späť, to bolo od nej naozaj kruté. A žiarlivá manželka k tomu... Ani to mu nepridalo na pohode,“ zhrnula Paula.

„A jeho šéf sa nám snažil nahovoriť, že za tým bolo Adamovo vyho-
renie.“

Paula sa zamyslela a po chvíli sa nasmelo opýtala:

„Linda, ty si ešte nikdy nevyhorela v práci?“

Linda si ju začudovane premerala.

„Myslíš tak ako Adam? Nie. Ale ktovie, či je na tom vôbec niečo pravdy.“

Konečne sa objavila čašníčka.

Naraz si odpili z džúsu a premýšľali. Vo dverách sa zjavila žena v červenom kostýme. Chvíľu ich hľadala pohľadom, no všimla si ich skôr, než Paula stihla zdvihnúť ruku od pohára s jablkovým džúsom.

„Tak som tu. Ale sľúbte mi, že nebudem v televízii a ani ma nebudete nikde citovať.“

„Nikomu o tomto rozhovore nepoviem. Sľubujeme. A na oplátku ani vy nikomu nespomínajte nás dve,“ odpovedala Linda.

„Iveta. Volajte ma Iveta,“ predstavila sa a nedôverčivo si ich premerala.

„Dobre, Iveta. Dáte si kávu?“

„Ja kávu nepijem. Stačí, že ju dvadsať rokov varím v redakcii.“

„Tak teda čaj, alebo džús, ako my dve? Alebo...“ navrhla Linda, no veľavravne sa odmlčala.

Iveta na ňu uprela rozhodný pohľad.

„Dala by som si dve deci bieleho vína.“

Paula tentoraz zareagovala rýchlo a kývla na mladú buclatú čašníčku, ktorej veľké prsia sa každú chvíľu chystali opustiť hnedú blúzku pracovnej rovnošaty. O malý okamih priniesla orosený pohár na stopke.

Iveta sa rozhovorila po prvom hlte vína:

„Dobre, takže ak som to správne pochopila, vám dvom nejde ani tak o reportáž. Skôr sa mi zdá, že sa vám na tom, čo sa stalo, voľačo nepozdáva.“

„Tak nejako,“ priznala Linda.

Iveta na chvíľu položila svoj pohár.

„Ani mne sa to nepozdáva. Adam je slušný človek. Nezabil ani pavúka, radšej ho na novinách vyniesol von na dvor. Až by som povedala, že na chlapa bol až príliš mierumilovný. Pokiaľ viem, tak skoro všetok voľný čas trávil so svojou rodinou. Má rád svoje deti a nemyslím si, že svoju ženu niekedy podviedol. Aj keď tá si o to poriadne koledovala.“

„Ako to myslíte?“ opýtala sa Paula.

Iveta vzala opäť zo stola svoj pohár a predtým než odpovedala, dopila víno.

„Držala ho nakrátko. Veľakrát sa stalo, že k nám zavolala na pevnú linku len preto, aby sa uistila, či je tam Adam.“

„A aká bola Nora Siváková?“ zaujímala sa Linda.

Paula si všimla, že Iveta upiera pohľad na svoj prázdny pohár. Znovu privolala čašníčku a objednala jej ďalšie víno.

Iveta spokojne prikývla a nadýchla sa k odpovedi.

„Spoločenská a zvláštna zároveň. Moderná, čo sa vzťahov týka. Obľiekala sa však staromódne. A žila v hroznom dome vo Vajnorochoch, ktorý si len nedávno kúpila. Raz sme u nej boli, pozvala nás na žúr. Je to taká príšerná barabizňa, v akých žijú osamelé bosorky so svojimi mačkami. Nora mala namiesto mačiek asi dvesto kvetináčov so všakovakými kvetmi. Bola správne bláznivá, hneď sme si ju všetci obľúbili. Teda okrem Adama. O svojom súkromí ale veľmi nehovorila. Spomínala, že začala chodiť do fitnes centra. A ak sa zriedkakedy zmienila o svojej mame, tak len že od nej netrpezlivo očakáva vnúčence. Nič viac. Ale u nej človek nikdy nevedel, čo myslela vážne. Neustále žartovala. Bola fakt bláznivá. A ťahovala si aj sama zo seba, preto bola taká obľúbená.“ Iveta sa s úsmevom odmlčala a pozdvihla pohár na stopke s čerstvou porciou vína.

Linda z nej nespúšťala pohľad.

„Spomínali ste, že bola moderná, čo sa vzťahov týka. Čo to presne znamená?“

„Keď sme boli u nej doma, spravili sme si diskotéku. Boli sme u nej všetci z redakcie, samozrejme, okrem Adama. Náš šéf priniesol dva kartóny šumivého vína a nejakú tú fľašu tvrdého. Zábava to bola teda riadna. Nikdy predtým som nevidela šéfa tak oduševnene tancovať. Samozrejme, krútil sa len okolo Nory. Ten starý kocúr po nej po celý čas išiel. Až kým ju nedostal.“

„Chcete povedať, že Nora a váš šéf spolu v ten večer niečo mali?“ opýtala sa so záujmom Paula.

„Ten večer prvýkrát. Teda nikto z nás to nevidel, ale asi na dvadsať minút obaja zmizli. A potom, keď som sa išla na dvor nadýchať čerstvého vzduchu, videla som ich vychádzať z pivnice. Ona sa išla rovno prezliecť a on pobehoval podnapitý v obleku zašpinenom od pavučín.“

„Takže spolu boli aj inokedy?“ ujala sa znovu slova Linda.

„Áno, a toto som povedala aj tomu detektívovi, čo sa ma na nich pypytoval. Aj to, že neverím tomu, že by ju zabil niekto, koho dobre poznám.“

„Videli ste tých dvoch... vášho šéfa a Noru, spolu viackrát?“

„Richard býva tu neďaleko a z domu chodieval väčšinou pešo. Ale videla som, že Noru občas viezol z práce služobným autom, a sem-tam som predtým začula, ako telefonuje s manželkou a vysvetľuje jej, že má